

Arrest

nr. 168 480 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. DEPOVERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een soennitische moslim afkomstig uit de hoofdstad Bagdad, wijk Ghazaliya. U werkte sinds december 2010 als bediende bij de bank Masraf al Iktisad.

U verklaarde dat u op 24 juni 2015 problemen kreeg omwille van uw functie als bankbediende. Nadat u thuis gekomen was van uw werk, werd bij u thuis aangebeld door drie u onbekende personen. Ze vroegen u om mee te werken aan het wisselen van vals geld voor echt geld. Het plan was dat ze u vals geld zouden bezorgen dat u in de kluis van de bank moest plaatsen. Vervolgens zou u een storting moeten doen op de rekening van de u onbekende personen. Ze beloofden u een percent van het geld te geven in ruil voor uw medewerking. U weigerde meteen, omdat u dergelijke onderneming te riskant vond. De u onbekende personen werden kwaad en bedreigden u. Op 25 juni 2015 besliste u niet te

gaan werken. U bracht uw vrouw en dochter naar haar ouders in Nafaq Shurta en zelf dook u onder bij uw oom Mudafer Abedel Daeem Nael, die in Mansour, Bagdad woont. Toen u thuis vertrokken was, kwamen volgens uw verklaringen dezelfde personen terug, ze bedreigden uw ouders, gaven uw vader een duw en vroegen waar u was. Ze sloegen ook de ruiten van uw wagen stuk. Zes dagen later besloten uw ouders om te verhuizen. Ze vestigden zich in de Daodi wijk in Mansour, Bagdad. U regelde een vliegticket en verliet op 1 juli 2015 Bagdad. U vloog naar Ankara, Turkije en reisde vervolgens via Griekenland verder door naar België. Op 29 juli 2015 kwam u aan in België, waar u op 30 juli 2015 een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw Iraaks paspoort, afgegeven op 02 juli 2009, uw originele identiteitskaart, afgegeven op 3 oktober 2012, uw origineel nationaliteitsbewijs, afgegeven op 12 september 2005, uw originele bewonerskaart, uw origineel rijbewijs, uw originele kieskaart, uw originele voedselrantsoenkaart, uw originele huwelijksakte, een huwelijksattest, uw universitair diploma, uw badge van de bank en vijf documenten van uw werkgever (arbeidsovereenkomst, definitieve arbeidsovereenkomst, aanpassing arbeidsovereenkomst, bewijs van een extra vergoeding als internetbeheerder en een lijst van personen die opslag kregen).

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria van de Conventie van Genève, namelijk ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u problemen kreeg omwille van uw functie van bediende bij een bank en het feit dat u toegang had tot de kluis van deze bank, waar de onbekende personen waarover u sprak misbruik van wilden maken om vals geld bij u te kunnen wisselen. Evenmin kan vastgesteld worden dat u omwille van redenen die verband houden met één van de hierboven vernoemde criteria van de Conventie van Genève naar aanleiding van uw problemen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U gaf immers aan dat u geen klacht indiende bij de politie omdat uw vader het u afraadde (CGVS, gehoorverslag pg 12) U wist niet tegen wie u een klacht kon indienen, u kende de identiteit van de personen die u bedreigden niet, en daarenboven vreesde u dat deze personen machtig waren en dat zij banden hadden met de overheid en/of politie, waardoor het indienen van een klacht u enkel meer problemen zou opleveren. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend, indien hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. U hebt echter niet aannemelijk kunnen maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming a) en b). De geloofwaardigheid van uw relaas wordt immers ondermijnd door een aantal zaken:

Zo is het merkwaardig dat u diverse bewijzen van uw tewerkstelling bij de bank Masraf al Iktisad voorlegt - waardoor het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan het feit op zich dat u bij deze bank gewerkt hebt - maar u niet kan staven dat u nog bij deze bank werkte op het moment dat u in de problemen kwam, namelijk in juni 2015. U legde een badge voor van de bank die geldig was tot 2 november 2014 (CGVS pg 8). Uw uitleg hiervoor luidde dat de kaart niet vernieuwd werd en dat dit normaal is (CGVS pg 8). Dergelijke verklaring kan niet overtuigen. Het lijkt niet plausibel dat een bank, waar veiligheid nota bene zeer belangrijk is, zo laks zou omspringen met de personeelsbadges en zijn werknemers maanden zou laten werken zonder geldige badge. De overige documenten die u voorlegde dateren van januari 2011 (arbeidsovereenkomst, stuk 12), september 2011 (definitieve arbeidsovereenkomst, stuk 13), maart 2011 (wijziging van functie van de klantendienst naar kassabeheer, stuk 14), augustus 2012 (extra vergoeding als internetbeheerder, stuk 15) en februari 2014 (lijst van personen die opslag kregen, stuk 16) en kunnen dus ook niet aantonen dat u nog bij de bank werkte recent voor uw vertrek uit Irak (CGVS pg 9). Gezien u er vlot in slaagde een aantal bewijsstukken voor te leggen van uw werkgever, mag van u redelijkerwijs verwacht worden dat u ook over meer recente stukken zou beschikken, indien u werkelijk tot net voor uw vertrek uit Irak bij deze bank tewerkgesteld was.

Daarnaast waren uw verklaringen op meerdere vlakken niet overtuigend. U verklaarde dat u door drie personen benaderd werd die u wilden engageren in hun criminele activiteiten, namelijk het inruilen van vals geld voor echt geld. Deze personen belden bij u aan, twee van hen kwamen aan de deur, de derde bleef bij hun wagen wachten vlakbij. Het gesprek duurde volgens uw verklaring ongeveer vijftien minuten (CGVS pg 12 en 13). Toen u gevraagd werd deze personen te beschrijven, kon u één van de drie personen, diegene die het woord voerde, vrij goed beschrijven. Met betrekking tot de andere twee antwoordde u dat u hen niet kon beschrijven en dat u niet opgelet heeft (CGVS pg 13). Ook over hun wagen kon u niets zeggen. Nochtans stond deze wagen vlakbij, want u verklaarde dat de derde persoon

die bij de wagen bleef niet veraf stond en het gesprek kon meevolgen (CGVS pg 13). Het is bevreemdend dat u één van de drie personen vrij goed kon beschrijven en de andere twee personen en de wagen helemaal niet. Dit is niet logisch en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas. Ook het feit dat u uw vader niet vroeg de personen te beschrijven die hem op 25 juni 2015 bedreigd hadden en naar u op zoek waren, tast uw geloofwaardigheid aan. U verklaarde dat u uw vader niet vroeg hen te beschrijven, omdat jullie bang waren en het een moment was dat u er niet bij stil stond (CGVS pg 16). U kunt bijgevolg enkel vermoeden dat de personen die uw ouders bedreigden dezelfde personen waren als diegenen die u gecontacteerd hadden de dag voordien. Indien u werkelijk door criminelen zou benaderd en bedreigd zijn en deze vermoedelijk zelfde personen ook uw ouders bedreigden, mag van u toch verwacht worden dat u op zijn minst aan uw vader zou vragen om zoveel mogelijk informatie over deze personen te geven, zo niet meteen na de bedreiging, dan toch op zijn minst iets later, wanneer jullie terug wat tot bedaren gekomen waren.

Het lijkt ook onlogisch dat u uit angst de dag nadat u bedreigd werd uw woning verliet, onderdook bij uw oom en uw vrouw en kind naar uw schoonouders bracht, terwijl u uw ouders niet vroeg om ook de woning te verlaten. Toen u die vraag gesteld werd, antwoordde u dat u niet gedacht had dat ze gingen terugkeren en jullie echt gingen bedreigen (CGVS pg 16). Deze verklaring is strijdig met het gegeven dat u zelf wel onmiddellijk zou ondergedoken zijn. Uw verklaring dat uw ouders nadat ze bedreigd werden en de ruiten van uw wagen ingeslagen werden, nog zes dagen gewoon rustig thuis bleven, roept ook vragen op (CGVS pg 16). Het lijkt niet plausibel dat zij nog zes dagen rustig thuis zouden blijven, terwijl de u onbekende personen twee dagen na elkaar naar de woning gekomen waren, gewapend waren (CGVS pg 12) en al gewelddadig gebleken waren.

Voorts bleken uw verklaringen over het feit of uw collega's ook met dergelijke vragen geconfronteerd werden, niet onderling consistent, wat verder uw geloofwaardigheid aantast. Tijdens het gehoor antwoordde u eerst dat andere werknemers van de bank niet gecontacteerd werden om mee te werken aan criminele activiteiten (CGVS pg 14). Toen u vervolgens gevraagd werd of u daartoe geïnformeerd had bij uw collega's, zei u dat u het niet wist, omdat u niet meer naar de bank geweest bent en u het hen niet hebt kunnen vragen (CGVS pg 14). Dit is strijdig met uw eerste antwoord, namelijk dat zij niet gecontacteerd werden om mee te werken aan criminele activiteiten. Het gegeven dat u geen contact opnam met collega's om na te gaan of zij ook problemen hadden met de u onbekende personen, doet verdere twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid. Indien zij dergelijke vragen zouden gekregen hebben, konden uw collega's u mogelijk meer informatie verstrekken over de daders, indien niet dan kon u hen waarschuwen. U hoefde hen daarvoor niet fysiek te ontmoeten in de bank. Uw verklaring dat u geen contact meer had met uw leidinggevende, juffrouw Ansaaf, nadat u besloten had Irak te verlaten, roept eveneens twijfels op. U verklaarde dat u haar opbelde op 25 juni 2015 om te verwittigen dat u niet zou komen werken. U bleef op de vlakte over de ware reden van uw afwezigheid en zei haar dat u later alle details ging vertellen en dat u nu niets kon zeggen. U verklaarde dat u zo te werk ging, omdat u dacht dat u de dag daarna terug kon gaan werken, indien uw belagers niet meer terugkeerden (CGVS pg 15). Het is dan ook merkwaardig dat u, toen u besloten had om niet meer terug te gaan werken en Irak te verlaten, toch geen contact meer opnam met uw leidinggevende om haar op de hoogte te brengen van uw vertrek en uw problemen. Dit gaat immers in tegen uw eerdere gedachtegang en lijkt bijgevolg niet logisch. U verklaarde dat uw leidinggevende u niet meer kon contacteren, omdat u uw gsm verkocht, dat zij geen telefoonnummer had van uw ouders en dat u en uw ouders verhuisden (CGVS pg 15). Dit neemt evenwel niet weg dat u zelf contact kon opgenomen hebben met uw werkgever om hen in te lichten over uw situatie. Dat u naliel contact op te nemen met uw collega's en uw werkgever, wijst op een gebrek aan interesse in uw problemen, wat verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Het geheel van deze vaststellingen maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over de problemen die u kende naar aanleiding van het verzoek om mee te werken aan het inwisselen van vals geld. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder

geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de

repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk de kopie van de eerste pagina van uw Iraaks paspoort, uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele bewonerskaart, uw origineel rijbewijs, uw originele kieskaart en uw originele voedselrantsoenkaart, uw huwelijksakte, uw huwelijksattest en uw universitair diploma, bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit, herkomst uit Bagdad, burgerlijke staat en opleidingsniveau die hier niet ter discussie staan. De documenten met betrekking tot uw tewerkstelling bij een bank, werden hierboven al besproken. Het feit dat u uw origineel paspoort niet voorlegt, roept vragen op. Aan uw verklaring dat u het paspoort aan de smokkelaar moest afgeven kan immers geen geloof gehecht worden. Het is niet aannemelijk dat u een dermate belangrijk reis- en identiteitsdocument zonder goede reden gewoon afgeeft aan een smokkelaar en vertrekt zonder zelfs maar te vragen wanneer u het paspoort kon terugkrijgen (CGVS pg 7). Deze vaststelling ondermijnt verder uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u doelbewust gegevens, zoals een mogelijk eerder vertrek uit uw land (uw problemen ontstonden volgens uw verklaringen immers precies één week voor uw vertrek uit uw land) wil verbergen voor het Commissariaat-generaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij verwijst naar zijn feitenrelaas en stelt op algemene wijze dat het om zijn persoonlijke vrees beter te begrijpen aangewezen lijkt om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Irak en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van enkele geïsoleerde elementen. Verzoeker geeft verder een algemene uiteenzetting omtrent de toepassing van het voordeel van de twijfel en de beoordeling van asielaanvragen. Hij wijst erop dat Bagdad gekend is voor zijn geweld en mensenrechtenschendingen.

Betreffende de argumenten van verweerder, stelt verzoeker:

“Verzoeker volhardt in zijn eerder afgelegde verklaringen.

Verzoeker behoudt zich het recht voor om een bijkomend document neer te leggen betreffende zijn tewerkstelling bij de bank Masraf tot in juni 2015.

Na het ontstaan van de problemen heeft verzoeker ook aan zijn ouders gevraagd om hun woning te verlaten. De vader van verzoeker is nogal koppig en weigerde te vertrekken.

Zes dagen later zijn ze dan uiteindelijk toch vertrokken omdat ze inzagen dat de situatie inderdaad ernstig was. De moeder van verzoeker heeft de vader kunnen overtuigen om het huis te verlaten.

Verzoeker heeft geen contact meer met zijn collega's. Hij heeft ook geen kennis over eventuele problemen die zij ondervonden.

Verzoeker was wel de enigste met deze specifieke functie in de bank.

Via telefoon wenst verzoeker ook niet dergelijke informatie te geven aan de directrice van de bank.

Verzoeker vermoedt dat de mensen van Basha Alaragi hem hebben benaderd. Dit is een zeer gekend persoon in Irak, welke zijn eigen milities heeft. Hij controleert de banken in de wijk waar ook de bank waar verzoeker werkzaam was gelegen is.”

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij geeft een algemene uiteenzetting omtrent de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en wijst erop dat zijn geboorteplaats en herkomst niet worden betwist.

Verder betoogt hij:

“Verwerende partij stelt al te gemakkelijk dat verzoeker ondanks de complexe, problematische en ernstige situatie in Bagdad er toch kan gaan wonen.

Er zijn dagelijks burgerdoden en een gemiddeld aantal aanslagen van 3 à 4 per dag, maar volgens tegenpartij is dit geen beletsel om lekker te vertoeven in Bagdad.

Heel recent werd het beleid door tegenpartij in die zin aangepast.

Er werd een beslissingstop ingevoerd van een maand en na deze periode van beraad komt men plots tot de vaststelling dat men eigenlijk toch wel weer kan wonen in Bagdad, ondanks het dagelijks aantal doden die er vallen.

Dit zonder aan te tonen hoe de situatie in Bagdad op deze paar weken zo drastisch zou veranderd zijn!?

Tegenpartij motiveert niet goed en daarenboven zeer tegenstrijdig.

Vooreerst wordt er eigenlijk een beschrijving gegeven van de slechte situatie in Bagdad en stelt men vast dat inderdaad ook burgers gevisieerd worden en dat er dagelijks dodelijke slachtoffers vallen. Het aantal slachtoffers in getallen is enorm.

Burgers zijn hoofdzakelijk doelwitten, het cijfer van het aantal slachtoffers per dag ligt hoog, soennieten worden vooral gevisieerd door de sjiiitische militie,... Niet veel positiefs te vinden.

Maar toch slaagt tegenpartij er in er een draai aan te geven door te stellen dat het openbare leven in de stad niet volledig is stil gevallen dus concludeert men maar dat er geen belet is voor verzoeker om terug te keren.

Het al dan niet nog aanwezig zijn van openbaar leven in een stad kan niet gebruikt worden als reden dat het plots veilig zou zijn om aldaar in de stad te wonen.

Een openbaar leven zal nooit volledig stilvallen daar op deze manier de mensen juist mentaal proberen te overleven.

Dit betekent niet dat het een veilige situatie is.

Er wordt met geen woord gerept over de Soennitische origine van verzoeker, hoewel dit zeer belangrijk is.

Tegenpartij stelt zelf dat soennitische burgers momenteel een groter risico lopen.

Op geen enkele wijze wordt hiernaar verwezen in de bestreden beslissing.

Waar dient verzoeker te gaan wonen? Kan hij terug naar zijn wijk?

Betreffende voornoemde elementen vindt men niets van motivering terug.

Hoewel de origine in Irak van ontzettend belang is en er tijdens de gehoren ook wordt bij stilgestaan kan men hieromtrent niets van terugvinden in de bestreden beslissing.

Men kan niet één stereotiepe beslissing opmaken zonder een onderscheid te maken tussen sjiieten en soennieten.

Het is duidelijk dat momenteel de situatie voor soennieten in Bagdad veel gevaarlijker is dan deze voor sjiieten.

Nergens in de bestreden beslissing wordt dit specifiek gevaar in hoofde van verzoeker beoordeeld.

Een onderzoek ten gronde door het Commissariaat – Generaal is bijgevolg noodzakelijk!

2.5.

Het gaat hier duidelijk om een politiek spel en niet meer om een realistisch beeld van de situatie in Bagdad.

Het is zeer opvallend dat dit moment van ‘bezinning’ en wijziging in de beslissingen komt op een moment dat er een vluchtelingencrisis heerst in het land en het aantal asielzoekers uit Irak drastisch stijgt.

Deze handelingen zijn dus duidelijk politiek gestuurd.

Men kan dit handelen niet rechtvaardigen en het is alleen hypocriet te noemen.

Bij een terreurdaad in Europa komen ongeveer 130 mensen om het leven en gans Europa staat op zijn kop, enorm gevoel van solidariteit, het publieke leven valt praktisch stil en mensen weten niet meer wat doen.

Verzoeker en zijn mede lotgenoten ervaren dit DAGELIJKS en leven DAGELIJKS met een dergelijke angst gedurende reeds vele maanden en zelfs jaren.

Hoe kunnen de politici in dit land, na hun ervaring van de voorbije weken, dan nog stellen dat het toch niet zo slecht kan vertoeven zijn in dergelijke situaties?! Verzoeker kent deze situatie gedurende jaren. Zou men het dan niet eens beu worden?!

In de bestreden beslissing stelt men zelf dat maandelijks honderden doden en gewonden vallen alsof men over appels spreekt. De cijfergegevens kunnen volgens tegenpartij niet op zichzelf beoordeeld worden.

Er wordt duidelijk gemeten met twee maten en gewichten.

Het is pas als het zich naast zijn bed afspeelt, dat het als echt ernstig wordt genomen.

2.6.

Het feit dat een hoog aantal asielzoekers bij IOM een repatriëring naar Bagdad zouden gevraagd hebben is totaal geen aanwijzing van het feit dat andere burgers geen bescherming zouden nodig hebben.

Daarenboven kwam deze beweging er na de 'ontradingsbrief' van de staatssecretaris en na het beginnen opsluiten van Irakezen in gesloten centra.

Daarna dient zich ook de vraag gesteld te worden of alle mensen dewelke terugkeerden wel degelijk woonachtig zijn in Bagdad.

Het is inderdaad zo dat asielzoekers zich in het verleden hebben uitgegeven als inwoners van Bagdad, daar er zo een grotere kans op bescherming was.

Er werd dus zeker ook gelogen door asielzoekers over hun afkomst.

Degene die terugkeerden zijn dus misschien wel mensen dewelke hun kansen zagen dalen na de ontradingsbrief en elders in Irak woonachtig zijn.

Het is niet omdat men een repatriëring vraagt naar Bagdad, dat men er wel degelijk woonachtig is.

Men mag dus eventueel alleen rekening houden met de mensen dewelke wel degelijk afkomstig zijn uit Bagdad en zich daar terug hebben geïnstalleerd. Ook dan is het bovendien nuttig om te kijken of het vooral om soennieten of sjiïeten gaat.

Uit de praktijken en incidenten in de centra blijkt dat de vrees bij sjiïeten momenteel veel kleiner en ze minder vrees hebben om te worden teruggestuurd.

2.7.

Uit recente informatie blijkt dat de situatie in Bagdad nog steeds zeer ernstig te noemen is."

Vervolgens citeert verzoeker uit het arrest AA (*Article 15(c)*) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC) van het United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 1 Oktober 2015 en uit algemene informatie omtrent de situatie in Irak en Bagdad.

Verzoeker meent dat een terugkeer naar Irak geenszins verenigbaar is met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker een uittreksel uit het Nederlandse Ambtsbericht inzake de veiligheidssituatie in Irak en een persbericht bij het verzoekschrift.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.2. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: *Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria van de Conventie van Genève, namelijk ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u problemen kreeg omwille van uw functie van bediende bij een bank en het feit dat u toegang had tot de kluis van deze bank, waar de onbekende personen waarover u sprak misbruik van wilden maken om vals geld bij u te kunnen wisselen. Evenmin kan vastgesteld worden dat u omwille van redenen die verband houden met één van de hierboven vernoemde criteria van de Conventie van Genève naar aanleiding van uw problemen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U gaf immers aan dat u geen klacht indiende bij de politie omdat uw vader het u afraadde (CGVS, gehoorverslag pg 12) U wist niet tegen wie u een klacht kon indienen, u kende de identiteit van de personen die u bedreigden niet, en daarenboven vreesde u dat deze personen machtig waren en dat zij banden hadden met de overheid en/ of politie, waardoor het indienen van een klacht u enkel meer problemen zou opleveren. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.*

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend, indien hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst. U hebt echter niet aannemelijk kunnen maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming a) en b). De geloofwaardigheid van uw relaas wordt immers ondermijnd door een aantal zaken:

Zo is het merkwaardig dat u diverse bewijzen van uw tewerkstelling bij de bank Masraf al Iktisad voorlegt - waardoor het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan het feit op zich dat u bij deze bank gewerkt hebt – maar u niet kan staven dat u nog bij deze bank werkte op het moment dat u in de problemen kwam, namelijk in juni 2015. U legde een badge voor van de bank die geldig was tot 2 november 2014 (CGVS pg 8). Uw uitleg hiervoor luidde dat de kaart niet vernieuwd werd en dat dit normaal is (CGVS pg 8). Dergelijke verklaring kan niet overtuigen. Het lijkt niet plausibel dat een bank, waar veiligheid nota bene zeer belangrijk is, zo laks zou omspringen met de personeelsbadges en zijn werknemers maanden zou laten werken zonder geldige badge. De overige documenten die u voorlegde dateren van januari 2011 (arbeidsovereenkomst, stuk 12), september 2011 (definitieve arbeidsovereenkomst, stuk 13), maart 2011 (wijziging van functie van de klantendienst naar kassabeheer, stuk 14), augustus 2012 (extra vergoeding als internetbeheerder, stuk 15) en februari 2014 (lijst van personen die opslag kregen, stuk 16) en kunnen dus ook niet aantonen dat u nog bij de bank werkte recent voor uw vertrek uit Irak (CGVS pg 9). Gezien u er vlot in slaagde een aantal bewijsstukken voor te leggen van uw werkgever, mag van u redelijkerwijs verwacht worden dat u ook over meer recente stukken zou beschikken, indien u werkelijk tot net voor uw vertrek uit Irak bij deze bank tewerkgesteld was.

Daarnaast waren uw verklaringen op meerdere vlakken niet overtuigend. U verklaarde dat u door drie personen benaderd werd die u wilden engageren in hun criminele activiteiten, namelijk het inruilen van vals geld voor echt geld. Deze personen belden bij u aan, twee van hen kwamen aan de deur, de derde bleef bij hun wagen wachten vlakbij. Het gesprek duurde volgens uw verklaring ongeveer vijftien minuten (CGVS pg 12 en 13). Toen u gevraagd werd deze personen te beschrijven, kon u één van de drie personen, diegene die het woord voerde, vrij goed beschrijven. Met betrekking tot de andere twee antwoordde u dat u hen niet kon beschrijven en dat u niet opgelet heeft (CGVS pg 13). Ook over hun wagen kon u niets zeggen. Nochtans stond deze wagen vlakbij, want u verklaarde dat de derde persoon die bij de wagen bleef niet veraf stond en het gesprek kon meevolgen (CGVS pg 13). Het is bevreemdend dat u één van de drie personen vrij goed kon beschrijven en de andere twee personen en de wagen helemaal niet. Dit is niet logisch en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas. Ook het feit dat u uw vader niet vroeg de personen te beschrijven die hem op 25 juni 2015 bedreigd hadden en naar u op zoek waren, tast uw geloofwaardigheid aan. U verklaarde dat u uw vader niet vroeg hen te beschrijven, omdat jullie bang waren en het een moment was dat u er niet bij stil stond (CGVS pg 16). U kunt bijgevolg enkel vermoeden dat de personen die uw ouders bedreigden dezelfde personen waren als diegenen die u gecontacteerd hadden de dag voordien. Indien u werkelijk door criminelen zou benaderd en bedreigd zijn en deze vermoedelijk zelfde personen ook uw ouders bedreigden, mag van u toch verwacht worden dat u op zijn minst aan uw vader zou vragen om zoveel mogelijk informatie over deze personen te geven, zo niet meteen na de bedreiging, dan toch op zijn minst iets later, wanneer jullie terug wat tot bedaren gekomen waren.

Het lijkt ook onlogisch dat u uit angst de dag nadat u bedreigd werd uw woning verliet, onderdook bij uw oom en uw vrouw en kind naar uw schoonouders bracht, terwijl u uw ouders niet vroeg om ook de woning te verlaten. Toen u die vraag gesteld werd, antwoordde u dat u niet gedacht had dat ze gingen terugkeren en jullie echt gingen bedreigen (CGVS pg 16). Deze verklaring is strijdig met het gegeven dat u zelf wel onmiddellijk zou ondergedoken zijn. Uw verklaring dat uw ouders nadat ze bedreigd werden en de ruiten van uw wagen ingeslagen werden, nog zes dagen gewoon rustig thuis bleven, roept ook vragen op (CGVS pg 16). Het lijkt niet plausibel dat zij nog zes dagen rustig thuis zouden blijven, terwijl de u onbekende personen twee dagen na elkaar naar de woning gekomen waren, gewapend waren (CGVS pg 12) en al gewelddadig gebleken waren.

Voorts bleken uw verklaringen over het feit of uw collega's ook met dergelijke vragen geconfronteerd werden, niet onderling consistent, wat verder uw geloofwaardigheid aantast. Tijdens het gehoor antwoordde u eerst dat andere werknemers van de bank niet gecontacteerd werden om mee te werken aan criminele activiteiten (CGVS pg 14). Toen u vervolgens gevraagd werd of u daartoe geïnformeerd had bij uw collega's, zei u dat u het niet wist, omdat u niet meer naar de bank geweest bent en u het hen niet hebt kunnen vragen (CGVS pg 14). Dit is strijdig met uw eerste antwoord, namelijk dat zij niet gecontacteerd werden om mee te werken aan criminele activiteiten. Het gegeven dat u geen contact opnam met collega's om na te gaan of zij ook problemen hadden met de u onbekende personen, doet verdere twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid. Indien zij dergelijke vragen zouden gekregen hebben,

konden uw collega's u mogelijk meer informatie verstrekken over de daders, indien niet dan kon u hen waarschuwen. U hoefde hen daarvoor niet fysiek te ontmoeten in de bank. Uw verklaring dat u geen contact meer had met uw leidinggevende, juffrouw Ansaaf, nadat u besloten had Irak te verlaten, roept eveneens twijfels op. U verklaarde dat u haar opbelde op 25 juni 2015 om te verwittigen dat u niet zou komen werken. U bleef op de vlakte over de ware reden van uw afwezigheid en zei haar dat u later alle details ging vertellen en dat u nu niets kon zeggen. U verklaarde dat u zo te werk ging, omdat u dacht dat u de dag daarna terug kon gaan werken, indien uw belagers niet meer terugkeerden (CGVS pg 15). Het is dan ook merkwaardig dat u, toen u besloten had om niet meer terug te gaan werken en Irak te verlaten, toch geen contact meer opnam met uw leidinggevende om haar op de hoogte te brengen van uw vertrek en uw problemen. Dit gaat immers in tegen uw eerdere gedachtegang en lijkt bijgevolg niet logisch. U verklaarde dat uw leidinggevende u niet meer kon contacteren, omdat u uw gsm verkocht, dat zij geen telefoonnummer had van uw ouders en dat u en uw ouders verhuisden (CGVS pg 15). Dit neemt evenwel niet weg dat u zelf contact kon opgenomen hebben met uw werkgever om hen in te lichten over uw situatie. Dat u naliel contact op te nemen met uw collega's en uw werkgever, wijst op een gebrek aan interesse in uw problemen, wat verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Het geheel van deze vaststellingen maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over de problemen die u kende naar aanleiding van het verzoek om mee te werken aan het inwisselen van vals geld. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

(...)De door u voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk de kopie van de eerste pagina van uw Iraaks paspoort, uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele bewonerskaart, uw origineel rijbewijs, uw originele kieskaart en uw originele voedselrantsoenkaart, uw huwelijksakte, uw huwelijksattest en uw universitair diploma, bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit, herkomst uit Bagdad, burgerlijke staat en opleidingsniveau die hier niet ter discussie staan. De documenten met betrekking tot uw tewerkstelling bij een bank, werden hierboven al besproken. Het feit dat u uw origineel paspoort niet voorlegt, roept vragen op. Aan uw verklaring dat u het paspoort aan de smokkelaar moest afgeven kan immers geen geloof gehecht worden. Het is niet aannemelijk dat u een dermate belangrijk reis- en identiteitsdocument zonder goede reden gewoon afgeeft aan een smokkelaar en vertrekt zonder zelfs maar te vragen wanneer u het paspoort kon terugkrijgen (CGVS pg 7). Deze vaststelling ondermijnt verder uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u doelbewust gegevens, zoals een mogelijk eerder vertrek uit uw land (uw problemen ontstonden volgens uw verklaringen immers precies één week voor uw vertrek uit uw land) wil verbergen voor het Commissariaat-generaal."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker beperkt zich tot de verklaring dat hij zijn ouders ook heeft gevraagd om te vertrekken en dat zijn vader nogal koppig is en eerste weigerde te vertrekken om vervolgens te stellen dat zij na zes dagen dan toch vertrokken zijn omdat zij inzagen dat de situatie ernstig was. Met enkel deze *post factum* verklaringen, slaagt verzoeker er niet in de gedane vaststellingen te weerleggen. Voorts beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen inzake zijn contacten met de collega's van de bank en de directrice. Het louter herhalen van enkele van zijn verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Zijn opmerking dat hij de enige was met een specifieke functie binnen de bank, volstaat evenmin om de concrete vaststellingen te verklaren.

Waar hij nu stelt dat de mensen van Basha Alargi hem hebben benaderd legt hij opnieuw *post factum* verklaringen af, doch doet hij geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker vestigt wel de aandacht op zijn soennitische origine. Waar op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') en de in het verzoekschrift geciteerde informatie aangenomen kan worden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar is en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Bovendien bevatten verzoekers verklaringen hiervoor tegenindicaties. Zo gaf hij aan dat nog tal van naaste familieleden (zijn ouders, broer, zus,) in Bagdad wonen. Ondanks dat hij contact met

hen heeft en stelde dat zijn ouders het moeilijk hebben, maakte hij daarbij nergens melding van concrete en ernstige, aan de veiligheidssituatie en aan hun soennitische origine gerelateerde problemen (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest *EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook *EHRM, Sufi en Elmi v. het*

Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map landeninformatie) en toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus, “*Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 31 maart 2016) en uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In vergelijking met het hoogtepunt van de “*Breaking the Walls*”-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanslag op een winkelcentrum op 11 januari 2016 en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven zeer uitzonderlijk. De veiligheids- en inlichtingendiensten voeren in Bagdad regelmatig antiterreuracties door in alle wijken van de stad. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Het bij het verzoekschrift gevoegde persartikel belicht de situatie in Irak doch zegt niets over de specifieke situatie in Bagdad, waardoor het niet bij machte is voorgaande vaststellingen te ontkrachten.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Dat de sjiiitische milities de Iraakse autoriteiten daarbij bijstaan, veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en zich bezondigen aan misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Indien zij van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat noch een beslissingsstop, noch de door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging gevoerde ontradingspolitiek ertoe zou leiden dat deze personen zouden terugkeren naar Bagdad. De blote en ongefundeerde bewering dat personen die terugkeerden mogelijk logen over hun afkomst en zijn teruggekeerd naar elders in Irak, kan bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico op ernstige schade lopen, blijkt overigens ook uit verzoekers gezegden. In deze kan worden aangehaald dat tal van verzoekers naaste familieleden nog in Bagdad wonen. Ondanks dat hij contact met hen heeft en stelde dat zijn ouders het moeilijk hebben, maakte hij daarbij nergens melding van concrete en ernstige, aan de veiligheidssituatie en aan hun soennitische origine gerelateerde problemen (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5).

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen

om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk, in het arrest waarnaar verzoeker zelf verwijst, op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (AA (*Article 15(c)*) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoeker verwijt het CGVS nog dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker tracht tot slot te laten uitschijnen dat verweerder zich bezondigde aan hypocrisie, ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

De enkele verwijzing ter terechtzitting naar een arrest van de Raad van 12 april 2016 kan geen afbreuk doen aan wat voorafgaat.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF